

El cap de setmana del 24-25 de novembre a Tremp, al Pallars Jussà, Francesca Pont i Josep Malloré van realitzar un taller de meditació. Hi vàren participar 25 persones i l'import de les inscripcions es va destinar als projectes d'ADA. Moltes gràcies!

Macario, representant d'ADA a l'Índia, trimestre rera trimestre visita cadascun dels projectes amb els quals ADA col·labora. Aques mes de setembre van ser Pen, Vasi, Nashik i Tara.

FUTUR

La recta final del documental "Father Sopeña. 30 anys aprenent indi" està a la recta final. Prope-rament podrem disfrutar-lo a TV3.

Coneixes algun *espai/local* on exposar els Warlis?

Coneixes algun *grup de música* a qui li agradaria fer un concert benefic?

Participes en algun *col·lectiu* amb el qual ADA hi pugui col·laborar?

Necessitem les vostres respostes. Contacta amb ADA a través del facebook o via e-mail.

El cielo estrellado de Gharmal

Federico Sopeña, S.J. Mumbai – India - 2012

Los aborígenes de la India habitan en lugares de gran belleza natural. Sobre una colina y cerca de la población de Pen, en Maharashtra, India, hay una aldea de 70 familias de la tribu y comunidad Kathkari, su nombre: Gharmal.

Entre los 82 millones de aborígenes y unas 400 tribus, los Kathkaris están "clasificados" como tribu "Primitiva". "Primitiva" en cierta manera, pero muy avanzada en "humanidad". Pobres como ratas, sin tierras, medios de comunicación, sin alumbrado eléctrico, sin lavadoras, sin neveras, repletos sin embargo de humanidad, de orden y disciplina, limpieza, cuidado de los enfermos, sin "residencias" para los ancianos... Aquí llegar a Viejo es un honor. Su choza es un palacio donde alberga la sabiduría.

Pernocté allí varias veces. No para hablar sino para escuchar la noche y llenarme de su humanidad. Una tarde, al anochecer, me senté junto al camino que conduce a los arrozales donde los jóvenes y mayores de la aldea trabajaban como jornaleros. Oscureció, el bosque obstruía la luz de la estrellas. Los niños de la aldea, descalzos naturalmente, sentados al borde del camino en silencio, escuchaban. Esperaban. En aquella oscuridad sin visibilidad alguna, reconocían el leve sonido de los pasos, el andar de sus padres. Y en silencio, sin verlos se levantaban y cogiendo su mano iban a sus respectivas chozas iluminadas por un candil. Ovejillas reconociendo a sus madres por el olfato.

Me levanté al fin. Salí de la oscuridad del bosque. Mire las estrellas en un cielo despejado. Me acorde de Abram que vió las mismas estrellas y recorde la promesa de Yahwe: "Cuéntalas, si puedes. Así serán tus hijos".

Bonea feutea

.....

Nom: _____ **Cognoms:** _____ **C.P.:** _____
Direcció: _____ **Població:** _____ **Data naixement:** _____
Professió: _____ **Telf:** _____
E-mail: _____ **DNI.:** _____

Frecuencia: Mensual Trimestral Anual Aportació única

Import: € _____

Forma de pagament:
Per transferència bancària a: CAIXA DE CATALUNYA- 2013 0248 44 0200629785
Per domiciliació bancària:
Titular del compte: _____ **Banc o Caixa:** _____
Nº de compte corrent: _____ **Direcció oficina:** _____

ADA
Fundació per al
Desenvolupament
dels Adivasis

Cooperar en temps de crisis

Espanya no pot renunciar a ajudar amb l'excusa de la falta de diners - Jose Maria Vera Villacián

La cooperació al desenvolupament espanyol està sotmesa a una crisi de major tamany, si és possible, que la del país, sempre i quan mesurem la grandària per la pendent de la caiguda i pels atacs que rep. Una retallada del 60% en 2 anys, és de lluny la més gran soferta per qualsevol altre política pública i allunya la cooperació a velocitats forçades de les fites pactades i la deixa a la frontera de la irrellevància si pateix noves baixades de pressupost, especialment és el cas de [Agencia Española de Cooperació Internacional al Desenvolupament](#) (AECID) i els recursos canalitzats a través de les ONGD (ONG dedicades al desenvolupament).

En el costat del públic, els intents de les ONGD d'explicar el que fem i aconseguim –amb una part menor dels pressupostos globals de la cooperació- i la limitada comunicació des de les administracions públiques en aquest camp, s'enfronten a un mur. Un mur que combina un menor interès per part de la població en relació a allò que passa fora de les nostres fronteres, amb excepció a allò europeu, amb la intensitat des d'alguns mitjans de comunicació i líders polítics de que potencien l'escepticisme i sembren el dubte generalitzat sobre l'eficàcia i la bona gestió de la cooperació al desenvolupament. D'aquesta manera la cooperació al desenvolupament es converteix en un luxe que no ens podem permetre ara que toca atendre als "nostres pobres".

Hi ha quatre raons que, justifiquen la importància de mantenir la cooperació al desenvolupament.

1. La primera és ètica i de principis. Estem enmig d'una crisi descomunal, però Espanya segueix sent un país d'elevat nivell de desenvolupament. La nostra renta és 50 vegades superior que la d'un país del Sahel, no tan lluny d'aquí, on 18 milions de persones, sobretot dones, nenes i nens, passen gana cada dia. Realment no estem en condicions de respondre amb intensitat a la crisi alimentària que pateixen aquests països? Si volem construir un país millor, basant-nos en valors que van més enllà de l'individu, aquest país no pot renunciar a la solidaritat en situacions com aquesta. El fet que es mantinguin les aportacions a les ONGD de socis i donants a un bon nivell, en un moment en què les empreses cauen i

les comunitats autònomes i els ajuntaments es desplomen, i en un moment en què milers de persones voluntàries segueixen participant dia a dia en aquesta tasca, és un senyal que part de la societat espanyola viu aquests valors.

2. La cooperació a Espanya té una llarga trajectòria. Les organitzacions i institucions hem guanyat capacitat i hem generat coneixement. Hi ha un col·lectiu de professionals formats, amb experiència i amb una forta vocació de servei vers aquells que pateixen la pobresa extrema i la injustícia. En el marc del Dia del cooperant és necessari recordar a les milers de persones que treballes amb organitzacions i treballadors locals, en situacions a vegades extremes i sens dubte austeres. M'atreveixo a dir que són de lo millor que té aquest país. Seria una tragèdia desmuntar aquesta capacitat, desperdiciar aquesta capacitat i sobretot, frustrar aquest compromís.

3. Les relacions amb països en desenvolupament no pot quedar-se en l'interès econòmic i comercial a curt plaç. Espanya ha jugat i juga un paper important en el desenvolupament de les institucions a l'Amèrica Llatina, ha contribuït a lluitar contra la pobresa de forma efectiva, a obrir espais a la societat civil i ha provocat canvis significatius en sectors socials i productius. La Cooperació serà diferent segons el lloc, però sempre ha de ser present en les relacions exteriors, això esperen els altres països i d'aquesta manera també es mesura l'altura i el pes d'un país en una regió.

4. Hi ha compromisos internacionals que Espanya no pot ignorar i reptes globals l'abordatge dels quals és imprescindible participar. El canvi climàtic i les migracions, la manca de capacitats per respondre a les crisis humanitàries, la volatilitat dels preus dels aliments i el seu efecte sobre la seguretat alimentària, la desigualtat i el seu reflex en l'acaparament de recursos, l'especulació o l'evasió fiscal, són exemples de reptes que configuren l'agenda global i que no només es pot participar amb l'assistència a reunions. S'ha de contribuir a establir unes regles i acords en determinats foros i al seu finançament.

La Cooperació al Desenvolupament ha de d'evolució, té molts reptes pendents. El primer és adaptar-se a un volum menor de fons, en plena muntanya russa després de l'increment accelerat d'anys anteriors. Es requereix una major selectivitat geogràfica i sectorial, prioritzant allò que conjuga la necessitat objectiva en la lluita contra la pobresa amb el valor afegit que aporten institucions, ONGD i la universitat del nostre país, per la seva trajectòria i experiència.

Entre els receptors de cooperació els països amb major desenvolupament necessiten menys fons i més intensitat en recursos humans, coneixement i aliances per a ser catalitzadors de canvis.

L'acció humanitària ha d'estar ben dotada i complir estrictament amb els principis humanitaris, a través d'actors amb experiència i mandat exprés. I en relació a les estratègies s'ha d'incorporar amb més intensitat la situació i els drets de les dones, així com l'enfortiment de les capacitats de la societat civil i de les seves organitzacions. Les polítiques públiques són necessàries i per la seva estabilitat la clau és la presència d'organitzacions socials exigents amb les responsabilitats dels estats i que aportin idees i innovació.

La menor pressió sobre la gestió dels fons hauria d'afavorir un major èmfasis en la qualitat i per tant és necessari completar i afiançar la reforma de les institucions, sobretot de la AECID i assegurar la seva adequada dotació de recursos i capacitats. Una major cultura de l'avaluació pot ser la base d'una comunicació decidida i propera, explicant no només els èxits, sinó també els reptes i apropant-los a la ciutadania des de la lluita per un món just i segur.

Tanmateix, la pregunta final és recurrent, en els temps que corren. Amb quins diners? Aquest no és el lloc per profunditzar sobre el deute espanyol i especular-ne, tot i que val la pena recordar que és menor que la d'Alemanya o França com a percentatge del PIB; països amb una Cooperació rellevant que contribueix positivament al seu perfil exterior. Però sí que hem de tenir present dades sobre el frau fiscal, l'erosió d'impostos com el de societats o altres prioritats que es primen. La Taxa a les Transaccions financeres que França ja ha començat a aplicar, gravaria l'especulació i recaptaria només a Espanya 17milions d'euros diaris que es podrien dedicar, tal i com en un principi es va proposar, a la lluita contra la pobresa d'arreu.

Qualsevol cosa menys enfrontar els "pobres d'aquí" amb els "pobres d'allà" amb discursos sobre recursos escassos que no ho són per altres menesters. És injust i immoral.

El diumenge dia 28 d'Octubre ADA va organitzar una ruta al parc de Collserola. El dia va acompanyar als 290 participants que van recórrer el parc. Amb aquesta activitat i gracies al micro-mecenatge a través de la pàgina "ungranodearena.org" vàrem recaptar 3.098€.

Entrevistem a la Marta Anguera Gubau, informàtica de 43 anys, que col·labora amb ADA des dels seus inicis.

Quin és l'origen de la relació amb ADA?

Vaig conèixer al Fede quan vaig anar a l'Índia per primera vegada ara ja fa 20 anys, el Fede havia estudiat als jesuïtes amb el meu pare. A casa se'n parlava molt d'ell i tenia moltes ganes de conèixer-lo.

"conèixer la realitat del poble adivasi de les mans del Fede"

Un cop a l'Índia i després d'estar uns dies a Tara (districte de Raigad), i de conèixer la realitat del poble adivasi de les mans del Fede, amb llargues converses explicant-me el que volia fer arribar a la gent de Barcelona d'aquestes comunitats, (recordo un viatge amb jeep intentant apuntar el que el Fede deia en una carretera plena de bots!), i després de visitar poblats i de veure la feina que es feia des de Janhit Vikas Trust, vaig tornar a Barcelona. Em vaig posar en contacte amb persones que havien estat amb el Fede. Així vaig conèixer a la Pilar Sopeña, germana del Fede.

Alternatives al cinema indi a la diàspora

El cinema indi guanya adeptes. Bollywood és una de les grans empreses i dels grans motors de l'Índia "moderna" amb una producció anual de 250 pel·lícules.

Tanmateix en aquesta ressenya us parlarem del cinema indi sense passar de Bollywood.

Deepa Metha, cineasta i guionista, amb la recent projecció del seu nou film "Hijos de Medianoche" a la 57ª setmana Internacional de Cine de Valladolid, és la nostra protagonista.

Deepa Metha neix el 1950 a Amritsar (ciutat fronterera entre l'Índia i el Pakistan) i ja de ben petita viu el cinema a casa seva, ja que el seu pare era distribuïdor cinematogràfic i regia algunes sales de cinema. Es llicencia en Filosofia a la Universitat de Bombai i durant el projecte postdoctoral s'apropa al cinema documental, però a meitats de la dècada dels setanta migra al Canadà.

És lluny de la seva terra on desenvolupa la carrera cinematogràfica i

Verona, Festival de cinema de Toronto, nominació als Oscar com a millor pel·lícula de parla estrangera).

En aquesta trilogia mostra els conflictes latents en la societat índia des del punt de vista d'una dona en primera persona. Així, ens parla de la sexualitat de les dones i del seu xoc amb la tradició, de la lluita nacional i del conflicte entre l'Índia i el Pakistan i, finalment, de la vida i del rol de les vidues a la religió hinduista.

Deepa amb la *Trilogia dels Elements* ens mostra la manera com les dones índies, a través de les seves narratives i vides quotidianes resisteixen, contesten i s'enfronten a la violència i a la dominació a les quals són sotmeses.

"aquesta trilogia (Foc, Terra i Aigua) mostra els conflictes latents de la societat india"

televisiva, fins a esdevenir el punt de mira i ser considerada "la dona cineasta canadenca més reconeguda internacionalment".

La seva carrera cinematogràfica cobra reconeixement a finals dels 90 amb la famosa trilogia "Foc" (1996), "Terra" (1998) i "Aigua" (2005), amb la qual ha estat guardonada i premiada en nombrosos certàmens (Festival Internacional de cinema de

Deepa, de paraules clares i crítiques, s'enfrontà amb grans dificultats pel rodatge de la pel·lícula "Aigua"; nombroses protestes i manifestacions van impossibilitar-lo i es va haver de realitzar a Sri Lanka anys més tard.

"Em vaig adonar que Aigua reflexava allò que estava passant a l'Índia, l'ascens del fonamentalisme hindú i de l'absoluta intolerància cap

a qualsevol cosa que el questionés".

La darrera pel·lícula "Hijos de Medianoche" és una coproducció entre el Canadà i el Regne Unit que es basa en un guió de l'escriptor indi Salman Rushdie. La història s'estructura al voltant d'un error fortuït quan una comadrona d'un hospital intercanvia les etiquetes de dos nens, les vides dels quals s'entrecruaran en l'Índia post colonial.

"Hijos de medianoche" encara no ha arribat a les grans pantalles, però, mentrestant, podem gaudir de l'interessant i actual *Trilogia dels Elements*.

Centres d'Aprenentatge Maharashtra Prabodhan Seva Mandal, Nashik

A l'aula

Així, algunes tutores dels centres d'aprenentatge, com la Rekha de Jaivihir, la Usha de Gadagpada, la Hir i la Manjula de Rasha han organitzat trobades en els seus poblats per tal de discutir sobre la medicina herbar i l'agricultura orgànica.

Durant l'any acadèmic de juny a setembre de 2012 s'ha realitzat aquesta formació a 50 poblats. L'estratègia dels **centres d'aprenentatge** no es tracta tant d'una intervenció permanent en un poblat, sinó que s'intenta identificar aquells poblats amb majors necessitats, sempre i quan el poblat estigui obert i motivat per a oferir una milloria en l'educació i en l'atmosfera educacional de l'infant.

A Nashik, al districte de Maharashtra, l'organització Maharashtra Prabodhan Seva Mandal (MPSM) desenvolupa les seves activitats. En aquest butlletí ens apropem, de les mans del Fr Goodfrey a les activitats que desenvolupen i més concretament dels anomenats **Centres d'Aprenentatge**.

“Els **Centres d'Aprenentatge** són un conjunt de seminaris que es desenvolupen en diferents poblats per tal de capacitar a les dones en aspectes relacionats amb l'educació formal, subministrar eines pedagògiques i motivar-les per la instrucció posterior dels nens dels poblats.

Però no només es realitza formació en l'àmbit educacional, sinó que també en aquests seminaris es creen encontres amb pagesos per parlar de la fitoteràpia, de l'agricultura orgànica i de la cura del medi ambient.

1. Les dones

Prèviament a la intervenció de MPSM les dones dels poblats no tenien un rol actiu en els processos educacionals. La participació en les activitats del **Centre d'aprenentatge** permet l'adquisició de

eines per convocar i motivar als alumnes alhora de participar a les classes, dirigir-les, combinar els diferents nivells de coneixements en una mateixa aula, etc..

El fet més destacable de la dedicació de les dones **adivasis** es fa palès en participar voluntàriament en els seminaris de formació i en la realització de les classes dels nens petits; únicament reben un petit sou, que no els hi permet fer de les classes el seu modus vivendi. Les dones també tenen feina a les llars i al camp, però tot i així continuen assistint i participant als programes de formació.

Amb els centres d'aprenentatge les dones potencien la seva capacitat de lideratge, fet que té un impacte molt positiu en la comunitat **adivasi** i en el seu desenvolupament educatiu i social. Les mestres o tutores també són un estímul molt positiu per l'educació de les noies i per l'auto-imatge de la dona en l'imaginari adivasi. D'altra banda, el fet que els mestres no

“fer l'educació accessible i de qualitat per a tots els nens”

tinguin una educació formal massa amplia, permet que els alumnes creixin en les seves potencialitats i en la seva accessibilitat a una formació.

2. Els infants

L'objectiu principal és potenciar les capacitats d'aprenentatge dels nens, sobretot en aquells casos en que la cultura tradicional no ha creat l'atmosfera necessària per a l'educació

formal i no-formal.

Els nens que assisteixen a les classes estan motivats i el fet que les dones dels poblats siguin les seves mestres els hi facilita el procés d'aprenentatge.

Els exercicis que tenen major acceptació a l'aula són aquells que es basen en pintar, dibuixar i escriure, mentre que els exercicis orals o de gramàtica suposen una major dificultat pels alumnes. Un dels reptes anuals d'aquestes escoles és com retenir als nens a les classes quan les tasques agrícoles s'amunteguen al camp i les famílies no donen l'abast o bé quan les famílies migren a altres pobles o regions en la cerca de feina.

Per tal de recolzar als joves **adivasis** que volen continuar formant-se després de l'educació rebuda a les escoles, MCERT els hi ofereix la possibilitat d'allotjar-se en un petit alberg a la ciutat de Nashik. En aquest alberg hi conviuen **adivasis** de diferents districtes i de diferents tribus i poblats. L'èxit de l'alberg rau en què permet una formació específica per a cada participant, així com tutories.

3. Quids d'aprenentatge: Explorem el llenguatge i les formes de vida

En aquest darrer període els Quids d'aprenentatge han incorporat un llibre de text per aprendre anglès. Aquest juntament amb les 19 plantilles de l'abecedari ja existents, conformen el material docent per a la matèria d'anglès i permeten el desenvolupament de la matèria d'una manera més didàctica, completa i lliure.

A dia d'avui s'han editat 500 còpies d'aquest llibre de text i ja s'han iniciat els tallers amb les mestres/tutores en diferents districtes. De fet, cada vegada els professors del govern tenen més interès en les nostres plantilles, que les utilitzen en programes d'alfabetització i de desenvolupament social i en el camp de la salut.

Seminaris fent exercicis en el PC

4. Tallers de lectura compartida
L'any passat a molts poblats es van crear petites biblioteques i per tal de reforçar la lectura es van crear aquests tallers. D'aquesta manera

“La resposta dels mestres de les escoles governamentals ha estat molt positiva”

els nens realitzen la lectura d'un text simultàniament i poden interactuar i aprendre conjuntament. Al llarg dels anys MPSM ha desenvolupat un extens material teòric, però ara es centrarà en el disseny de material de

lectura en forma de petits quaderns que continguin informació rellevant i que sigui explicada de forma original.

5. Tablets per un aprenentatge interactiu

Durant aquest període hem intentat portar ordinadors als pobles i hem incentivat als nens a llegir-hi les lliçons.

Però hem volgut fer un pas més endavant en l'ús dels tablets, i aconseguir que els nens esdevinguin més autònoms en el procés d'aprenentatge, realitzant exercicis de forma individual.

També hem començat un nou experiment amb els 'IPad', i hem vist que els nens mostren interès en utilitzar la computadora per l'aprenentatge

autònom. Actualment estem buscant finançament a través d'institucions i amics per tal de tirar endavant l'ús de tecnologies modernes en el procés d'aprenentatge tecnològic rural.

Entre les novetats d'aquest període hem distribuït entre diferents poblats un DVD i material audiovisual, centrat en l'aprenentatge de l'anglès. Ens agradaria construir a poc a poc una hemeroteca accessible tant als participants de les nostres formacions com a la resta dels membres de la comunitat.

Experiències índies

- Kim Barba-

Vàrem començar com ells, sent societats nòmades, caçadores i recol·lectores. Vivint en poblats amb cases de fang i sostres de palla. Avui, després de molts anys d'evolució i canvi hem construït un altre món totalment diferent, coexistent amb aquest de primitiu. Un, perquè no sap de l'altre i l'altre perquè prefereix no saber del primer. Mons oposats plens de diferències i contradiccions, vivint al mateix temps...

Fins avui no sabia de l'existència d'aquests poblats ni d'aquestes societats que semblen ser silenciats davant els nostres ulls. Com Waki n'hi ha més de 100 en aquest districte que està dins de la regió de Maharashtra, que és una de les 28 regions de la Índia. Milers de poblats repartits per aquest enorme país, ple de sorpreses que no deixen d'admirar-me cada cop més.

Això ho vaig escriure el 2 d'Agost de 2012, després d'haver visitat el poblats Kathkari anomenat Waki, o segons el Fede, "El fin del mundo".

La meua estada a la Índia es podria resumir com una barreja de sensacions, experiències i emocions molt diferents, viscudes al llarg d'un mes i mig d'aventura i descoberta d'aquell increïble país, la Índia.

Primerament els nervis i por del primer contacte, Delhi. Multituds, riquesa cultural, ritme frenètic, pol·lució, soroll, rickshaws...

Després el desconcert, sorpresa, alegria i felicitat durant l'estada amb el Fede a Mumbai i visitant diferents zones rurals. Dies de silenci i reflexió, caminant entre camps i passe-

"Són la Índia de veritat, la que des d'aquí no veiem"

jant vora rius. Parlant amb adivasis i kathkaris, coneixent una mica el seu

dia a dia. Impregnant-nos de vida i coneixement, saviesa i pau.

Índia. Són la Índia de veritat, la que des d'aquí no veiem.

Els camps d'arròs; contrastos de tons verds i marrons, semblaven quadres pintats per a ser contemplats. La bellesa dels paratges naturals, els rierols i cascades. No vaig ser capaç de plasmar-la en els meus escrits aleshores ni ho

Finalment més barreja d'emocions, camí cap a una nova descoberta, conèixer una petita part d'una altra Índia, més turística, recurrent el Rajasthan i altres zones del nord.

Al llarg de tot el viatge, dins meu s'anava esdevenint el canvi. Cada dia semblava estar ple de d'experiències increïbles i fascinants que no deixaven de captivar-me. Gent, cultures, religions... tot era nou per a mi i no volia perdre ni un moment per nodrir-me al màxim de tot el que m'envoltava.

Els poblats i zones rurals que vàrem visitar a la regió de Maharashtra són per a mi el record de la

podré fer ara tampoc.

No es tracta únicament de la bellesa de la natura i la gent sinó del que et feien sentir, del que encara ara sento quan penso en ells. Fugir d'aquesta realitat on vivim per conèixer-ne una altra, totalment nova per a mi i igual de real. I el més important, sentir-me partícip d'ella, ni que tan sols fos per uns instants. Això va ser per a mi el regal del viatge. Sentir-me dins de la veritable Índia.

Moltes gràcies Fede per deixar-m'ho viure i sobretot per poder-ho fer al teu costat.

Arrel d'això vam començar a organitzar festes al centre Cívic La Bàscula per recaptar fons pels projectes del Fede i poder explicar als amics el que havíem viscut a l'Índia.

Més endavant la Pilar ens va reunir a casa seva, a persones que teníem alguna vinculació amb el Fede i que l'Índia ens havia "tocat" i ens vam animar per crear ADA.

D'on sorgeix la vostra idea de la CaminADA?

Sóc mare de tres fills d'11, 9 i 7 anys i trobava a faltar en els actes que organitzem des de la fundació alguna activitat on hi pogués participar tota la família. Va coincidir que amb uns pares de l'escola va sortir la idea de fer la Trailwalker d'Intermon, però no va tirar endavant, i va sortir la idea de fer una "kids walker" que es va acabar convertint en la CaminADA.

"El camí de les Aigües de Collserola era el lloc ideal"

Al ser la primera CaminADA que organitzàvem teníem molt clar que necessitàvem algú amb experiència que ens ajudés. El Jaume Pujol, membre d'ADA, està vinculat al Club Muntanyenc de Sant Cugat i va ser qui ens va donar la idea de preguntar si volien ajudar-nos a trobar una ruta i fer-nos de guia el dia de la CaminADA.

Per tal de dur-la a terme hem vist que heu col·laborat diferents entitats. Com ho heu organitzat?

Les col·laboracions amb empreses van ser, per una banda perquè vam veure que el cost de l'organització era elevat i no volíem haver de fer pagar als caminants una inscripció molt alta. Per això vam demanar aportacions econòmiques a empre-

Comité organizador

ses. socis i amics per poder assumir les despeses. Per altra banda, pels meus fills he assistit a varies curses i a moltes es dona un obsequi als participants; així que vam pensar que seria un bon reclam, sobretot pels nens que els hi fa molta il·lusió.

Per aquests motius vam començar a contactar amb diverses empreses, algunes amb les que ens hi lligava alguna relació personal (hi treballava un amic o un familiar) i d'altres només perquè ens semblava atractiu el que ens podien oferir i vam tenir molt bona resposta.

Collserola amb aquesta CaminADA ha estat a l'abast de petits i grans. Com ho heu fet?

Collserola era el lloc ideal per la idea que teníem, la CaminADA l'havia de poder fer tothom, grans i petits, per tant no havia de ser molt llarga, ni molt curta perquè també és important l'esforç i la superació personal en qualsevol activitat esportiva. El terreny no podia tenir molt desnivell i havia de ser un lloc de fàcil accés que no es depengués només del cotxe per arribar-hi.

Quina valoració global en feu?

La valoració ha estat molt positiva,

hem assolit totalment les nostres expectatives, tant econòmiques com de convocatòria, la resposta de la gent ha estat extraordinària i estem molt agraïts.

A més, organitzar-la ha estat molt divertit i ha reforçat els vincles d'amistat entre els pares que l'hem organitzat, ha acostat la realitat adivasi a persones properes a nosaltres (feina, escola i amics). Els nostres fills han participat directament ajudant-nos i això ens ha donat l'oportunitat de posar en pràctica alguns valors que els hi volem transmetre, que en el món hi ha moltes cultures diferents i l'adivasi n'és una, que cal respectar-la i aprendre coses d'ella, que els nens adivasi son nens com ells, que van a l'escola, que juguen, que riuen, que tenen família i amics i cal treballar per millorar els seus drets i la seva qualitat de vida.

Teniu ganes de repetir l'experiència?

Tenim moltes ganes de repetir-la l'any que ve, ha estat fantàstic organitzar-la i molts caminants ens han dit que s'ho han passat molt bé i volen repetir.